

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **G. K.**, nar. x, státní příslušnost Ruská federace, t.č. bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2012 č.j. OAM-179/LE-BE02-ZA14-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona.

Žalobkyně včas podanou žalobou napadá rozhodnutí v celém rozsahu, neboť se domnívá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Žalovaný porušil ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť v žádosti podané dne 29.8.2012 uplatnila alespoň jednu novou skutečnost, která nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Uvedla, že má vztah se svým přítelem panem N. I.V., občanem Bulharské republiky. Skutečnost, že na její osobu je nutné nahlížet jako rodinnou příslušnici občana Evropské unie, je přitom z hlediska řízení o

mezinárodní ochraně významnou skutečností. Správní orgán však danou skutečnost za významnou nepovažoval, resp. konstatoval, že tuto skutečnost nelze považovat za novou ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobkyni nebránily žádné objektivní okolnosti uvést tuto skutečnost již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2007. Žalobkyně za novou skutečnost považuje však to, že oproti předchozímu řízení o mezinárodní ochraně je na ní nutné nahlížet jako na rodinnou příslušnici občana Evropské unie, který má v České republice udělen přechodný pobyt z důvodu, že povolení k přechodnému pobytu bylo jejímu příteli uděleno až 13.10.2008.

Žalovaný ve vyjádření namítl zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Poukázal na to, že žalobkyně 3. žádost o udělení mezinárodní ochrany podala dne 29.8.2012 z důvodů, které již byly uplatněny v žádostech předchozích a jako novou skutečnost uvedla soužití s občanem Bulharska na území ČR. Správní orgán současné opakované podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni považuje za čistě účelové s cílem legalizovat si v ČR pobyt. Správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 11.7.2012 první žádost o udělení azylu a v ní sdělila, že vlast opustila z ekonomických důvodů, nebyla schopna splatit dluh a také proto, že se obávala povolání svých dvou synů k výkonu vojenské služby v době válečných operací v Čečensku. Dne 13.9.2012 žalobkyni azyl udělen nebyl, nevztahovala se na ni ani překážka vycestování. Žalobu, kterou proti rozhodnutí správního orgánu podala, krajský soud zamítl a kasační stížnost podanou proti rozsudku Krajského soudu Nejvyšší správní soud v Brně odmítl pod č.j. 4Azs 246/2004-63. Dne 7.6.2007 podala žalobkyně druhou žádost o mezinárodní ochranu. V této žádosti poukázala na ekonomické problémy ve vlasti, zmínila také obavy z odvedení synů na vojnu a za nový důvod označila náboženskou konverzi k Svědkům Jehovovým na území ČR. Rozhodnutím ze dne 27.6.2007 žalobkyni nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Proti rozsudku podala žalobu k příslušnému krajskému soudu, který ji dne 31.7.2008 zamítl. Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem pod č.j. 7Azs 4/2009-77. Dne 29.8.2012 podala žalobkyně třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedla, že je státní příslušnicí Ruské federace a vyznává křesťanství. Vlast opustila dne 1.5.2002 z ekonomických důvodů. K podání této žádosti se rozhodla z důvodu, že v České republice od roku 2003 žije s přítelem, občanem Bulharska, který má v ČR povolení k trvalému pobytu. V roce 2011 podala na zastupitelském úřadě své vlasti v ČR žádost o vydání nového cestovního pasu, ale z důvodu dodání dalších potvrzení nebyl nový pas dosud vydán. V případě návratu do Ruska se obává, že by žila jako bezdomovec, protože se nemá kam vrátit.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany považována za nepřipustnou, podá-li tuto žádost cizinec opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že nenalezl žádný důvod měnit své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, ale ani důvod vést v případě žalobkyně další meritorní řízení a opakovaně posuzovat jí prezentované důvody žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v současně vedeném řízení neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nutnost takového posouzení odůvodňovaly. Pokud žalobkyně označila za novou skutečnost soužití s občanem Bulharska, nelze tuto skutečnost považovat za novou vzhledem k tomu, že toto soužití trvá již od roku 2003. Pro posouzení není důležité, na základě jakého právního institutu její přítel na území ČR pobývá. Správní orgán v rozhodnutí též řádně posoudil z dostupných informací, že v zemi původu žadatelky nedošlo k takové zásadní změně politické situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení před soudem účastník, který měl ve věci úspěch. Přestože měl žalovaný ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu nepřísluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. ledna 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová